

учасниками юридичної особи або органом, який прийняв рішення про ліквідацію юридичної особи.

Після завершення розрахунків з кредиторами ліквідаційна комісія складає ліквідаційний баланс, що затверджується учасниками юридичної особи або органом, який прийняв рішення про ліквідацію юридичної особи, а майно юридичної особи, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається її учасникам, якщо інше не встановлено установчими документами юридичної особи або законом. Останнім етапом ліквідаційного процесу є внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців про державну реєстрацію припинення юридичної особи, після здійснення всіх заходів ліквідаційного процесу юридична особа позбавляється статусу юридичної особи [4].

Отже, ліквідувати підприємство на практиці набагато складніше, ніж створити його. Ліквідаційна процедура вимагає дуже багато часу, час – то триває близько року і навіть більше, а також значних коштів. У цій роботі ми розглянули ряд найважливіших проблем, які наочно вказують, що процедура ліквідації підприємства потребує ще значного вдосконалення на законодавчому рівні.

Список використаних джерел:

1. Телюкіна М.В. Реорганизация как способ прекращения деятельности юридических лиц // Законодательство. – 2000. – № 1. – С. 28-38.
2. Роз'яснення Вищого арбітражного суду України «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із створенням, реорганізацією та ліквідацією підприємств» зі змінами від 17.12.2013 № 13.
3. Господарський кодекс України [Електронний ресурс] // <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
4. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України [Електронний ресурс] // <http://legalexpert.in.ua/komkodeks/hku/85-hku/2613-60.html>

Шабелько Н.В.

студент,

Національний університет «Львівська політехніка»

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ В УКРАЇНІ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ.

Україна як будь-яка інша держава з ринковою економікою потребує вливання іноземного капіталу в національну економіку. Завдяки іноземним інвестиціям зростає економічний рівень держави, формується конкурентно-спроможний міжнаціональний ринок. В Україні, на сьогоднішній момент, започатковано проведення реформ у багатьох секторах економіки, що потребують значних фінансових затрат, яких не достатньо на національному рівні.

Залучення прямих іноземних інвестицій відіграє важливу роль у стимулюванні національної економіки та зростанню соціально-побутового рівня населення. Інвестиції є передумовою розвитку демократичних та економічно розвинутих держав, а для України це основний пріоритет. Все це і зумовлює актуальність обраної тематики.

Теоретичні та практичні аспекти залучення іноземних інвестицій у національну економіку досліджували багато вітчизняних та науковців серед яких Т. Майорова, А. Гайдуцький, Г. Бірман, І. Бланка, В. Грідасов, М. Жук, О. Ісаєва, А. Пересада, М. Портер, С. Трифонова, Г. Климко, В. Бернс та інші. Роботи вчених є ґрунтовними та розкривають значну кількість питань досліджуваної теми, однак економічні процеси постійно змінюються та розвиваються, що в свою чергу потребує їхнього вивчення та вдосконалення.

Метою дослідження є правовий аналіз механізму залучення іноземних інвестицій в українську економіку та покращення інвестиційного клімату в державі.

Відповідно до Закону України «Про інвестиційну діяльність», інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (доход) або досягається соціальний ефект [1].

Зясовуючи механізм залучення іноземних інвестицій в українську економіку, слід звернути увагу на створення у державі найбільш сприятливого інвестиційного клімату для іноземного інвестора.

Як зазначає один із науковців під **інвестиційним кліматом** (Investment climate) в загальному розумінні називають ситуацію, що склалася в регіоні, з точки зору вітчизняних та зарубіжних інвесторів, які вкладають свій капітал у розвиток його економіки. Цей показник включає значну кількість факторів ризику, що складаються під впливом зовнішніх та внутрішніх умов, ситуацій та перспектив розвитку. Найчастіше під інвестиційним кліматом розуміють соціально-політичні та економічні (зовнішні й внутрішні) ризики [2, с. 247].

М. Жук розглядає інвестиційний клімат як сукупність соціально-економічних, суспільно-політичних, природних, екологічних та інших умов, які безпосередньо визначають масштаби, обсяги і темпи залучення інвестицій [3, с. 309].

Інвестиційний клімат створюється державою за рахунок нормативно-правового регулювання інвестиційної діяльності. На сьогоднішній день така діяльність в Україні регулюється великою кількістю законодавчих актів, основними з яких є: Закони України «Про інвестиційну діяльність» [1], «Про режим іноземного інвестування» [4], «Про захист іноземних інвестицій на Україні» [5], «Про зовнішньоекономічну діяльність» [6], «Про інститути спільного інвестування» [7].

Особливістю вітчизняного інвестиційного законодавства є те, що окремі аспекти в інвестиційній сфері регулюються також нормами податкового, валютного, банківського, митного, цивільного й земельного законодавства. В сукупності нормативно правова база, що регулює інвестиційну діяльність в Україні складає більше семи десятків актів, які у конкретних моментах не співвідносяться, в результаті чого виникає правова колізія, яка є неприпустимою

у таких діях. Так значна кількість та зміни яких часто зазнають ці нормативно-правові акти є тим чинником дисбалансу між великим потенціалом залучення іноземних інвестицій і реальними умовами його освоєння іноземними інвесторами в Україні.

Згідно з дослідженням І. Гайдуцького, Україна – одна з країн СНД, яка (після Росії і Казахстану) має найвищу інвестиційну привабливість для іноземних інвесторів за широким комплексом показників. До таких показників автор відносить вигідне географічне положення, багаті природні та рекреаційні ресурси, кваліфіковану робочу силу та її надлишок, ненасичений ринок товарів і незадоволений попит населення, низьку конкурентну спроможність місцевих виробників і низький рівень їхньої інноваційності, достатній рівень розвитку інфраструктури, інвестиційну не насиченість економіки [8, с. 49-50].

Сьогодні Україна входить до списку найбільш ризикованих для інвесторів країн. Серед причин низького рівня залучення іноземних інвестицій інвестори вказують, насамперед, на нестабільність правового поля їх діяльності в Україні, в результаті цього, український інвестиційний ринок програє в конкурентній боротьбі порівняно із такими самими ринками інших держав.

Проте відбуваються позитивні зміни у правовому полі щодо діяльності іноземних інвесторів на території України. Зокрема, Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення порядку відкриття бізнесу» [9], в якому передбачену спрощену процедуру реєстрації та перереєстрації юридичних осіб та фізичних осіб підприємців шляхом подання відповідних документів в електронному вигляді. Дана процедура ліквідує усякі бюрократичні дії з боку органів державної влади.

Отже, попри те що на даний час склались негативні чинники, які впливають на залучення інвестицій в Україну, вона залишається потенційно привабливою для інвестування. Це пояснюється такими факторами, як наявність високого природно-ресурсного потенціалу, сприятливе геополітичне розташування та кліматичні умови, окрім цього Україна володіє ґрунтами найвищої у світі якості та має значний споживчий ринок.

На наш погляд, для того аби інвестиційний клімат України досягнув конкурентно-спроможного рівня потрібне чітке правове поле регулювання інвестиційної діяльності; виробити та закріпити процедуру захисту прав власників та інвесторів; ввести систему податкових та митних пільг на імпорту новітніх технологій, обладнання, експорту пріоритетної продукції України; створити ефективну систему надання державних кредитів для інвестиційних проектів, що створюються в пріоритетних сферах національної економіки.

Наступним етапом у розвитку Українського інвестиційного клімату має стати розроблення стратегічного плану інвестиційної політики, як на загальнодержавному рівні так і на місцевому.

Список використаних джерел:

1. Про інвестиційну діяльність : Закон України від 18 вересня 1991 року № 1560-ХІІ. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.
2. Юхименко П. І., Гацька Л. П., Півторак М. В. та ін. Навч. посіб. / – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 488 с.

3. Жук М.В. Регіональна економіка [Текст] : підручник // К.: ВЦ «Академія», 2008. – 416 с.
4. Про режим іноземного інвестування від 19 березня 1996 року № 93/96-ВР. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.
5. Про захист іноземних інвестицій на Україні» від 10 вересня 1991 року № 1540а-ХІІ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.
6. Про зовнішньоекономічну діяльність від 16 квітня 1991 року N 959-ХІІ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.
7. Про інститути спільного інвестування від 5 липня 2012 року № 5080-VI. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.
8. Гайдуцький І.П. // Актуальні проблеми економіки. – 2011. – № 4. С. 47-62.
9. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення порядку відкриття бізнесу від 15 квітня 2014 року № 1206-VII. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.